

Redactioneel

door Ilona Seure

Kleine jongens worden groot: deze nieuwsbrief staat in het teken van groei en verandering. Wij zijn inmiddels al weer enkele jaren geleden als vrijwilliger voor langere tijd bij Navajeevan geweest. Af en toe gaan we even op bezoek, om te kijken hoe het met 'onze kinderen' gaat. Op dit moment is Heidi op de terugweg van haar bezoek aan Navajeevan. Zij heeft in 2003/2004 in Chiguru gewoond en vertelt nu hoe het met de kinderen van toen is.

Ilona heeft in 1996 samen met Hanka van Waas blokfluitles gegeven aan een groepje jongens. Een van deze jongens – Veera Brahman – schrijft ons nu zijn levensverhaal.

Ook in Nederland hebben wij over onze toekomst nagedacht. Een verslag van deze bijeenkomst treft u hieronder aan. De Nieuwsbrief sluit als vertrouwd af met Mark's column. Wij wensen u veel leesplezier en een fijne zomer toe.

Mijn verhaal

door Veera Brahman

Hallo vrienden,

Mijn naam is Veera Brahman. Lange tijd heb ik op het project van Navajeevan gewoond. Ik zal jullie vertellen hoe ik hier terecht ben gekomen.

Toen ik twee maanden oud was, is mijn moeder overleden. Zij had grote problemen met mijn vader, die geen aardige man was. Zij pleegde zelfmoord. Mijn vader heeft me vervolgens achtergelaten bij zijn ouders, om zijn leven elders voort te zetten.

De vader van mijn moeder had het erg moeilijk met de dood van zijn dochter. Ook hij nam vergif in en overleed na 6 maanden. Mijn grootouders wilden me eigenlijk bij hem laten wonen. Het was dan ook een groot verlies voor hen. Zij hebben echter goed voor mij gezorgd. Oorspronkelijk waren zij zeer welvarend. Door alle problemen in de familie, veranderde dit. Ik wilde graag studeren om kansen te hebben in de toekomst, maar was bang dat dit niet meer mogelijk zou zijn. Ik overwoog om van huis weg te lopen.

Veera Brahman, toen (13 jaar) en nu (24 jaar)...

Op een dag hoorde ik, via het hoofd van het dorp, over opvanghuizen voor arme kinderen in Vijayawada. Ik besloot om er naartoe te reizen. Op 25 september 1996 bereikte ik Vijayawada. Ik vond Navajeevan vlakbij het station. Ik bezocht onmiddellijk de coördinator van de 'shelter' en deed hem mijn levensverhaal. Hij verwees me naar Father Koshy.

Father Koshy zorgde ervoor dat ik mijn studie kon vervolgen. In de verschillende opvanghuizen heb ik te maken gehad met mensen die als een moeder voor mij zorgden. Ik mocht zelfs deelnemen aan een scoutingkamp. Deze ervaring zorgde ervoor dat ik mijn eenzaamheid een beetje te boven kwam. In mijn puberteit was er Anu Aunty. Op deze moeilijke leeftijd heeft ze me bijgestaan met raad en daad. Zij leerde me goede beslissingen te nemen. Uiteindelijk heb ik mijn diploma gehaald in de informatie technologie. Momenteel bevind ik me in Hyderabad op zoek naar een baan.

Terug naar Navajeevan na vier jaar.

door Heidi Timmerman

Er is nog welgeteld één jongen van toen in Chiguru: P.Nagesh. Die dan ook maar wat blij is me te zien en eigenlijk die aandacht niet met al de nieuwe kids wil delen.

Niet verbazingwekkend uiteraard dat hij daar nog de enige van 'de oude garde' is; de tijd heeft niet stilgestaan en iedereen is doorgestroomd; de jochies van toen zijn jongemannen aan het worden...

Op bezoek bij de jongens, die vanuit Navajeevan in het college in Keesara studeren, hebben we lol. Zij studeren allemaal in het eerste of tweede jaar van hun intermediate - ongeveer vergelijkbaar met het een na laatste en laatste jaar van het VWO op de middelbare school in Nederland. Er zijn drie verschillende specialisatie-richtingen waar ze uit kunnen kiezen: Wiskunde-Natuurkunde-Scheikunde, Biologie-Natuurkunde-Scheikunde of Bestuurskunde-Economie-Handel. Een overgrote meerderheid heeft voor het eerste gekozen. Alleen Elia en Kotababu studeren Bestuurskunde-Economie-Handel – zij willen beiden sociaal werker of priester worden. Naar voorbeeld van father Koshy..?!

G.Ramesh ontmoet ik in Yuva Bhavan en hij is al met zijn beroepsopleiding onderweg: hotelmanagement. Hij probeerde zijn reeds opgedane kunsten uit op de faders en vrijwilligers, totdat hij onenigheid kreeg met de kok... Wat dat betreft is er veel en toch ook weinig veranderd. Het zijn de mensen in de organisatie die Navajeevan maken!

Navajeevan is ook erg trots op de eerste batch kinderen die zij destijds ontvingen en door de jaren heen op weg geholpen hebben – en die nu wel gesettled zijn, goede banen (met een goed salaris) hebben en hier en daar zelfs vervolgstudies in de Verenigde Staten ambieren! Brahmam is er daar een van.

De Toekomst van de Vrienden van Navajeevan: een bezinning.

door Ilona Seure.

Zo af en toe organiseren wij een vergadering gericht op onze toekomst. Zo ook een ruime twee maanden geleden. Graag willen wij u verslag doen van deze bijeenkomst.

De Vrienden van Navajeevan bestaat inmiddels ruim vijf jaar. Wij zijn zeer tevreden over de totstandkoming van de Stichting, alsmede hoe alles nu verloopt. In Nederland lopen de zaken goed: we hebben een trouw aantal Vrienden, en steeds meer onbekenden (niet-familieleden en vrienden van ons), vinden ons via de website, wanneer ze op zoek zijn naar een goed doel om te steunen. Ook in India gaat alles goed: Navajeevan groeit, én blijft gefocused op het welzijn van de kinderen. In onze folder staat het volgende geschreven:

Aangezien wij een zeer goede band hebben met de directie en medewerkers van Navajeevan en vertrouwen hebben in hun beleid en werkwijze ten bate van deze kinderen, hebben wij besloten een stichting op te richten met het doel fondsen te werven om zodoende de organisatie financiële steun te verlenen.

Maar wat nu als Fr. Koshy – de directeur van het project – een keer stopt met zijn werkzaamheden? Ooit gaat dit gebeuren. Net zoals er medewerkers - met wie wij een goede band hebben - ander werk gaan zoeken, en kinderen die wij kennen opgroeien en Navajeevan verlaten.

Unaniem stond voor ons vast dat wij door willen gaan met de Vrienden van Navajeevan. Wij vinden Navajeevan immers een fantastische organisatie. Op vrijdagavond 16 maart hebben wij op creatieve wijze met elkaar bedacht welke scenario's zich allemaal kunnen afspelen als Fr. Koshy als directeur aftreedt. Vervolgens hebben we bekeken wat wij noodzakelijk achten om uit te kunnen spreken dat wij vertrouwen hebben in het beleid en de werkwijze van Navajeevan. De belangrijkste punten staan hieronder weergegeven. Afspraken over hoe we dit concreet gaan realiseren moeten nog gemaakt worden. Maar daar hebben we nog alle tijd voor. Fr. Koshy heeft ons laten weten dat hij nog zeker drie jaar aanblijft als directeur.

- Navajeevan moet er zijn voor het kind. Dit is voor ons het allerbelangrijkste. Het welzijn van het kind staat voorop. Het moet een kindvriendelijke organisatie blijven, waar kinderen niet geslagen worden, waar kinderen liefdevol begeleid worden en waar kansen gecreëerd worden om later zelfstandig te kunnen functioneren.
- Persoonlijke contacten met de medewerkers en kinderen moeten blijven bestaan. Dit zou bijvoorbeeld gerealiseerd kunnen worden door met regelmaat nieuwe vrijwilligers naar Navajeevan te sturen.
- Fr. Koshy moet vertrouwen hebben in zijn opvolger.
- Een goede samenwerking tussen onze Stichting en Navajeevan, met name op het gebied van informatie uitwisseling en geldbesteding, moet blijven bestaan.
- Transparantie in de financiële boekhouding van Navajeevan.

Bagunawa?

door Mark Bos

Naar de film

Taal is een megasuperduper-hit, zoals de posters bij de bioscoop het uitschreeuwen. *Taal* is de Bollywoodfilm van het jaar 2000. Het is zondag, tijd dus om de hitte te ontsnappen en drie uur te genieten van zoemende ventilatoren en spetterend vermaak op canvas. Omdat de acteurs in de film Hindi spreken, ben ik deze keer met twee jongens die wel Hindi spreken. Ze zijn wat ouder en dat betekent dat ze niet enthousiast op m'n schoot zullen springen van plezier. Althans, dat hoop ik dan maar.

Terwijl ik naar binnenloop staat een groepje Indiërs me een beetje argwanend of lachend aan te kijken. Hoewel het bij lichaamstaal altijd moeilijk is te achterhalen wat het betekent, vermoed ik de gedachte: 'Wat moet een blanke jongen in vredesnaam bij een Hindi-movie?' Ik glimlach een beetje vriendelijk terug, in de hoop dat ze niet direct vrienden willen worden. Als het licht uit gaat, word ik overspoeld met dans, zang, gevechten, romantische momenten, kleuren en lange onbegrijpelijke gesprekken. De heldin wordt gespeeld door Aishwarya Rai, een van de mooiste vrouwen op aarde en terecht voormalig Miss Universe. Een wat dommig ogend politiemannetje speelt duidelijk de joker in de film, en als plotseling iedereen begint te lachen om een van zijn grappen, lach ik hard mee. Dit tot verbazing van de man naast me, en van mezelf. Snel vertelt Jagadeesh wat de grap betekende. Gelukkig, het was best grappig. Als na twee en een half uur mijn zitvlees aanvoelt als een stuk oud rubber, is er eindelijk het grote moment. De held gaat proberen de heldin te zoenen. Zoenen is tot op heden een taboe die door de censuurcommissie altijd zorgvuldig weggeknipt wordt. Dit moment is geënceneerd op een groene heuvel in de stromende regen. Hierdoor wordt de witte sari van mevrouw Rai wel erg doorzichtig. Het is ijsig stil in de zaal. De jongens naast mij houden hun adem in. Ik hou mijn adem in. Zal het dan echt...? De twee hoofden komen dicht bij elkaar, en op het moment dat de lippen contact moeten maken zoomt de camera in op het schitterende landschap achter hen. Met driehonderd mensen tegelijk slaken we een diepe zucht. Van ontroering, en misschien ook een beetje van teleurstelling. Hoe het ook zij, als de lichten weer aangaan loop ik flink afgekoeld naar buiten, de zon weer

in. Jagadeesh vraagt of we morgen weer gaan, maar dan naar een film met geweld graag. Ik zeg dat ik nog even een week wil wachten voordat ik nog eens drie uur ga zitten.

Maar, de woorden van de titelsong galmen nog door mijn hoofd. *Taal e se taal, le mina...* Wat ze betekenen weet ik niet, maar ze dragen wel die prachtige berglandschappen en dansende geliefden met zich mee. Vanaf nu zal ik altijd een zwak hebben voor de romantiek van Bollywood. Misschien dat ik nu *Onderweg Naar Morgen* ook nog eens ga waarderen.

Vimukthi

door Banu Rajesh

Vimukthi is het centrum waar de verslaafde straatkinderen kunnen afkicken en waar ze zich kunnen oriënteren op een drugsvrije toekomst.

Onlangs is er een nieuw gebouw in gebruik genomen om nog meer kinderen te kunnen ontvangen. Een deel van het gebouw is omgetoverd tot een 'bridge-school'. Hier kunnen de zogenaamde 'drop-outs' terecht: kinderen uit de omringende dorpjes van het centrum, die niet meer naar school gaan. Zij worden hier in korte tijd bijgespijkerd, zodat ze weer in de klas van hun leeftijdsgenootjes kunnen instromen. Er is ook een klas speciaal voor de meisjes.

Het oude gebouw

Colofon:

Uitgave van **STICHTING VRIENDEN VAN NAVAJEEVAN**
Coxlaan 40
1695 HH Blokker
Telefoon: 0229 243173 / 06 42425998
E-mail: info@vrienden-van-navajeevan.nl
www.vrienden-van-navajeevan.nl

Postbank nr. 9155840
Kvk Utrecht: 30187278

Vormgeving en druk:
Eric Bontenbal en Ilona Seure